

DERVIS
SINHA

© 2019, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-975-8364-94-7

Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 356
Edebiyat : 1
Kitabın Adı : Derviş ve Sinha
Yazarı : Mehmet Ali Bulut
Yayın Editörü : Rahime Demir
Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri ve Tarihi : Ankara, 2025

Baskı ve Cilt : Ertem Basım

Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

✂ /hayatyayinlari /hayatyayinlari

MEHMET ALİ BULUT

DERVİŞ
SİNHA^{VE}

Mehmet Ali Bulut

1954'te Gaziantep'in İslahiye ilçesinin Kerküt köyünde doğdu. İlkokulu ve liseyi Gaziantep'te tamamladı. 1978 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Arap ve Fars Dilleri ve Edebiyatları Bölümü'nden mezun oldu.

1979 yılında Tercüman gazetesine girdi. Tercüman Kütüphanesi'nin kurulması ve kitapların tasnifinde görev aldı. Birçok kitap ve ansiklopedinin yazılmasına ve hazırlanmasına katkıda bulundu.

Daha sonra gazetenin farklı servislerinde çalıştı; Hızır Acil servisini kurdu ve köşe yazarlığı yaptı.

1991 yılında haber koordinatörü olarak Ortadoğu gazetesine geçti. Bu gazetede beş yıl köşe yazarlığı yaptı. Yeni Sayfa ve Önce Vatan gazetelerinde günlük yazıları ve araştırmaları yayımlandı.

1993 yılında haber editörü olarak İhlas Haber Ajansı'na girdi. Daha sonra dört yıl boyunca İHA'nın haber müdürlüğünü yaptı.

1999 yılında başladığı BRT televizyonunda haber editörü ve program yapımcısı olarak çalıştı.

2001 Mayıs'ından itibaren İstanbul Büyükşehir Belediyesi Basın Danışmanlığı'nda üç yıl süre ile görev yaptı.

2007-2008 yıllarında bir buçuk sene kadar Bugün gazetesi Yurt Haberler Müdürlüğü görevini yürüttü.

2008-2017 yılları arasındaki gündeme dair yazıları haber7.com sitesinde yayımlandı.

Çeşitli dergilerde yayınlanmış çok sayıda makalesi, şiirleri bulunan Mehmet Ali Bulut, yazı hayatını şimdilerde kitap çalışmaları ile sürdürüyor.

Evli ve bir kız babasıdır.

İletişim: editor@hayatyayinlari.com

İkinci Kitaba Önsöz

Zaman Gezgileri dizisinin ikincisi olan *Derviş ve SinHa*'da, birinci kitabın kayıp kahramanlarından birini buluyoruz karşımızda... İlk romanda bir görünüp bir kaybolan Derviş Nuri'nin kayıp zamanlarının hikâyesidir bu seferki okuyacaklarımız.

Doğrusu ikinci kitapta, ilk kitabın “Derviş”ini bulmayı düşünmemiştim kendi hesabıma... Bu ikinci kitap, olsa olsa Betül'ün hikâyesi idi benim dünyamda. Bu niyetle elime aldığım ilk taslakları okurken de satır aralarında hep Betül'ün serüveni ile karşılaşmayı umdum. Derviş'in hayatı ile onun hayatının keşişim noktalarına dikkat kesilerek ve nerede karşılaşacaklarını düşünerek yola koyuldum... Oysa bu yolculuk, hiç de onun katılacağı türden bir yolculuğa benzemeyecekti...

Satırlar ilerledikçe Derviş'in “bu son” diye tabir ettiği “Uçmak” yolculuğunun hüznü sardı yüreğimi... Ve çok geçmeden ilk kitabın kahramanlarından SinHa da geliverdi Derviş'in yalnız ve loş pansiyon odasına... Onu terketmeyen, zor zamanlarında yanından ayrılmayan eski dostu şimdi yolculuğunun son demleri diye düşündüğü bu anlarında oldukça farklı davranıyordu... Onu içinden çıkılmaz sandığı sorularla başbaşa bırakarak çekip gidiyordu. Adeta her fâninin, bu son yolcuğuna yalnız çıktığını acı bir şekilde hatırlatırcasına... Oysa şu demlerinde ne kadar da ihtiyacı vardı kalbinin teskin edilmesine...

Derviş ve SinHa, ölümle randevusuna giderken yaşayacaklarından habersiz avare bir gezginin sorgulayıcı, hüznü ama bir o kadar da mütevekkil duruşunun; her okurun biraz da kendi yolculuğundan kareler bulacağı kaçınılmaz bir seferin hikâyesi...

1. Bölüm

Saçı sakalı uzamış adam otobüsten indiğinde şaşkındı. Avare bir gezgin gibi, uzun uzun çevresine bakındı. Hiçbir yüzün ona tanıdık gelmemesi, içindeki yalnızlık duygusunu daha bir derinleştirdi.

Rüyâsında gördüğü yeri yeniden hatırlamaya çalışıyordu. Rüyâlar çoğu kere aldatıcı olabiliyordu. Acaba gördüğü yeri aynen gördüğü gibi mi bulacaktı yoksa hiç beklemediği bir atmosferle mi karşılaşacaktı? Biliyordu düşlerin, anlamların resimleri olduğunu. O anlamlar, bilincimizden beynimize transfer olduktan sonra, tanımlanabilir olmak için insan muhayyilesinin üretip hayâl hanesi gardrobuna astığı elbiseleri giyerlerdi. Böylece görünmez vücutları, giydikleri bu elbise sayesinde, zihnimiz tarafından resmedilebilir duruma gelirdi.

Bazen rüyâda görülen muazzam bir okyanus ya da sonsuz bir deniz, aslında bir tas sudan ibaret olabiliyordu. Korku kavramı, insanın nesnel hayatta en çok korktuğu şeyin sûretine bürünürdü. Keza sevi-
lecek bir anlam da en sevgili insan veya nesne biçiminde düşler dünyamıza yansır.

Rüyâsında gördüğü yer çok yeşillikti. “Burası Uçmak” demişlerdi. Adeta bir tabloyu andırıyordu. Oldum olası yeşili ve yeşilliği, ormanı çok sevdiği için rüyâsını iyiye yormuş, bundan hareketle, randevu yerinin güzel bir mekân olabileceğini düşünmüştü... Ama rüyâda gördüğü gökyüzünün, büyükçe bir odanın kabartmalı tavanını andırıyor olmasına bir anlam verememişti. Her şeye rağmen yine de rüyâsını

iyiye yormuştu. Fakat bu yorum şimdi onu teselli etmeye yetmiyordu. Çünkü varacağı yer ne kadar güzel olursa olsun, orada bu âleme vedâ edecekti. Belki de bir daha karşılaşmamak üzere bildiği her şeyle ilişkisini kesecekti.

Oysa hayat muazzam ve karmaşık ilişkiler ummanıydı. Her şeyi geride bırakıp ayrılmak... Pek de kolay sayılmazdı. Nitekim, geride bıraktığı karısını ve çocuklarını daha şimdiden özlemişti. Ona, "Ayrılık saati geldiğinde ne kadar çok sevgilin varsa o kadar ıstırap çekersin." denilmişti... İstırap çekmemek için, gönlün bütün ilgilerini yok etmek gerekiyordu. Ayrılırken, bu yüzden eşiyile doğru dürüst vedâlaşmamıştı bile. Sadece bir not bırakmış, "Buralardan gitmek zorundayım. Nasip olur da yaşarsam, sizi bulurum..." demişti o kadar.

Ölüm vadisine giden filler gibi mütevekkildi. Omuzları düşmüş, saçları daha bir ağarmıştı sanki.

Boğazına peş peşe düğümler sıralanıyor, gözlerine gelen yaşları içine akıtıyordu. İçi kan ağlıyordu sanki. Bu kadar kötü hissetmesine rağmen kendisini toparladı ve önünde, eğilip torbalarını denkleştirmeye çalışan genç adama seslendi.

- Delikanlı Uçmak'a nasıl giderim?

Delikanlı lakayt bir şekilde baktıktan sonra sorusunu cevapladı:

- Bu saatte direk vasıta bulamazsın. Son araç kalktı. Yola çık, şansın varsa o yöne giden birileri seni alır...

Bir süre gencin arkasından bakakaldı. Oğlunu hatırladı. O da bu yaşlara gelecek miydi acaba? Onu bir daha göremeyeceğini düşününce içine çöken hüznün daha bir ağırlaştı.

Sahile doğru yürümeye başladı. Geceyi ilçede geçirmeye karar verdi. Eski bir gazeteci olarak böyle tek başına hiç bilmediği birçok şehirde gecelemiş, oralarda yeni dostlar edinmişti. Eskiden olsaydı şehrin en lüks otelini arar, bulur ve orada kalırdı. Ama şimdi emekliydi ve çok az parası vardı. Ne zaman çağrılacağını bilmediği bir davete gelmişti. Onu neyin beklediğini tahmin ediyordu ama bu davetin nerede, ne zaman ve hangi koşullarda gerçekleşeceğini bilemiyordu.

Elinde küçük valizi, omzunda elli yaşın yorgunluğu ve gerçeği bilmenin acı hüznüyle kalabileceği bir pansiyon aramaya koyuldu.

Arayışı çok sürmemiştir. Karşılaştığı ilk pansiyona girdi ve odasına çıkıp valizini bıraktı. Hem namaz kılmak hem de bir şeyler yemek için dışarı çıkmaya karar verdi. İkinci namazını kılmamıştır. Vakit de geçiyordu.

Dışarı çıktığında bir mescide bakınmıştı ama karşısına çıkan ilk mabet, küçük bir kilisedi. “Ne fark eder...” diye geçirdi içinden ve aralık kapıdan kilisenin avlusuna girdi. Oracıkta bulunduğu bir karton parçasını seccade yapıp ikinci namazını kıldı. Selam verdikten sonra oturduğu yerde öylece kaldı. Başu göğsüne düştü. Kendisini, tamamen terk edilmiş, gurbet içinde gurbete, hasret içinde hasrete batmış bir yalnızlık içinde buldu.

“*Hasbunallah ve ni'mel vekil*” (Bana Allah yeter o ne güzel dosttur) dedi. Sonra cebinden tespihini çıkardı, diline ilk gelen kelimeyi tekrarlamaya başladı: “*Ya Vedüd*” “*Ya Vedüd.*”

2. Bölüm

- Merhaba aziz dostum!

Adam başını kaldırdı ve akşamın alaca karanlığı içinde kendisine selam veren insanı görmek istedi:

- Merhaba!

- Adım Hampar! Bu kilisenin papazıyım. Namaz kılmak için bu mabedi seçtiğiniz için teşekkür ederim. Keşke haberim olsaydı size seccade verirdim.

Papaz cebinden büyükçe bir mendil çıkarıp zemine yaydı ve son derece rahat bir tarzla yabancıнын yanına bağdaş kurarak oturdu.

Büyük bir memnuniyet ifadesiyle:

- Müslümanlar zaman zaman kilisemize gelirler ama sadece izleyip giderler. İlk defa bir Müslüman, avluda da olsa gelip burada namaz kılıyor. Beni ne kadar memnun ettiğinizi bilemezsiniz, dedi.

Adam ise olağan bir şey yapmış gibi:

- Bütün mabetler Allah'ındır. Bu mabetlerde yapılan bütün dualar da O'na çıkar. Dillerimiz, inanışlarımız, Yaratıcıyı isimlendirmemiz, O'na yakarma biçimimiz farklı da olsa hepimiz aynı babanın çocukları ve aynı Rabbin kullarıyız, cevabını verdi.

Papaz bu açıklamadan daha da memnun olmuştu:

- Ama herkes böyle düşünmüyor, dedi.

- Herkesin böyle düşünmesi gerekmez. Öyle olsaydı ayrı ayrı dinler, ayrı ayrı milletler olmaz, rekabet gerçekleşmez, insanlığın hayırda

yarışması dururdu. Camiler, mescitler ve havralar, içinde Rabbin adının çokça anıldığı mabetler yıkılır giderdi.

- Bir aziz gibi konuşuyorsunuz, dostum.

- İzzet Allah'ındır. Aziz olmak da bize göre değil. Ben sadece ne yapacağını bilmeyen bir yolcuyum.

Papaz daha yakın davranmak ve resmiyetten dostluğa geçmek ümidiyle adama "sen" diye hitap etti ve ekledi:

- Sen, dedi, aziz dostum! Sen ne yapacağını bilmiyor olabilirsin, ama doğru bir yol üzerinde gittiğin belli.

Papaz, bu saçları dağınık, göğsünden taşan kılları ağarmış, benzi yanık, gözleri delici bakan ama yüzünde derin bir huzur taşıyan adamdan adını başışlamasını istedi:

- Dostlarım bana Derviş Nuri derler ama adım Rahmi, dedi.

Papaz onu çok sevmişti. Bu derviş lakabıyla anılmayı hak etmiş garip adamı daha yakından tanımak arzusuyla onu kilisenin papaz odasına davet etti. Oturdıkları yer konuşmak için uygun bir mekân değildi.

Rahmi de onu kırmayıp davetine icabet etti.

Birlikte odaya geçtiler. Papaz lambanın düğmesine dokunduğunda oda da aydınlanmıştı. Ardından da elektrikli ocağın üzerinde hazır bulunan çayı ısıtmak için ocağı yaktı. Sonra kısa bir süre için müsaa-de istedi. Gitmesiyle gelmesi bir oldu:

- Bu gece misafirim olursanız çok sevinirim, dedi.

Rahmi, pansiyonda yer ayırttığını söyleyip teşekkür etti.

Hampar, pansiyonun cemaatten birine ait olduğunu, sorun olmayacağını söyledi. Sohbet henüz koyulaşmaya başlamıştı ki, içeriye elindeki paketle bir genç girdi:

- Peder, siparişiniz, dedi.

Hampar getirilen paketi açtı. Sıcak gözleme yaptırmıştı. Bu arada çay da hazır olmuştu.

Rahmi adamın bu sıcak yaklaşımından çok etkilenmişti. "Bizim din adamlarımız niçin böyle değil, niçin her şeye ve herkese kuşkuyla bakarlar?" diye geçirdi içinden.

Rahmi daldığı derinliklerden, Hampar'ın "Buyurun aziz dostum, bu mütevazı ikramımı kabul edersen minnettar olurum..." sözleriyle sıyrıldı.

Tam da arzuladığı şeyin getirilmiş olmasına anlam verememişti ama Hıristiyanlarda da keramet sahibi insanlar olabileceğini biliyordu Rahmi.

Alçak bir sesle "Bismillahirrahmanirrahim." dedi.

Papaz da bismillah demişti.

Rahmi ilginç bir insanla karşı karşıya olduğunu anlamış ve rahatlamıştı. Altmış beş yaşlarında gibi gösteren, yüzü aydınlık, görmüş geçirmiş ve dingin bir insanı andırıyordu papaz efendi. Uzunca bir sakalın çevrelediği yüzünde, bilgisini irfana dönüştürmüş bir insanın tevekkülü hakimdi. Ama yaşına göre de oldukça dinç görünüyordu. Göğsünde, üzerinde elmas işlemelerin bulunduğu haçı ve giydiği siyah cüppesi olmasa, onu mutmain bir Müslümandan ayırmak zor olacaktı. Rahmi "Dur bakalım iş nereye varacak." diye geçirdi içinden.

Birlikte yemek yiyip çay içtiler.

Papaz;

- Hayrola, ilçemizi ziyaret maksadınız nedir? Siz buralara tatil yapmak, eğlenmek için gelenlere benzemiyorsunuz, diye merakını açığa vurdu.

Rahmi, adamın sohbet açmak için bu soruyu sorduğunu sandı ve ona hikâyesini anlatmaya karar verdi. Tâ baştan başlayarak buraya geliş hikâyesini anlattı.

Hampar, hiç usanmışlık göstermedi. Zaman zaman "Mesih seni kutsasın." demekten de kendini alamıyordu. Rahmi ise her seferinde "Allah razı olsun..." diye mukabelede bulunuyordu. Hikâyesini tamamladıktan sonra:

- İşte, dedi, belki sizi inandıramam ama ben ölümle randevulaşmış olarak buraya geldim. Belki biraz sonra, belki yarın, elli yıl önce başlayan yeryüzü maceramı tamamlamış olacağım. Rabbin huzuruna nasıl bir yüzle çıkacağımı bilemiyorum. Bu son saatlerde nefsimin telaşından dolayı bir yanlış yapmaktan korkuyorum. Yaşadıklarım ve

fillerimle kendimi temize çıkarabileceğimi sanmıyorum. Çünkü geride sadece acılar, yanılığlar ve kederler bıraktım...

Hampar, kaderin asla bilinemeyeceğini, Rabbin kitabında bilinen tek gerçeğin belirsizlik olduğunu, O'nun dilediği zaman programını iptal edip yeni bir hayat başlatabileceğini söyledi ama içten içe de ona acımdan kendini alamadı.

- Keşke buraya yerleşseniz de bu son demleri sizinle birlikte geçirseydik, dedi. Sonra da ekledi:

- Aslında nesnelere ve olayların gerçek değeri yoktur. Bunlar sadece bizde bıraktıkları hatıraları ile anlam kazanırlar. Bu buluşmada Rabbin, asıl mesajı bana vermek istediğine inanıyorum. Sen bir taşıyıcısın ve Rabb seni sürükleyip akşamın bu vaktinde kapıma getirdi.

İkisi de sustular. Uzun sayılacak bir sessizliğin ardından söze yine Hampar girdi:

- Ben aslen Karabağlıyım. Dedem oradan Sivas'a gelmiş, ben üç yaşında iken de buraya yerleşmişiz... Manastır dönemleri hariç ömrümün tamamına yakını burada geçirdim.

Bu arada yerinden kalkıp yanı başında duran mumu yakmıştı. Ellerini göğsünün hizasında avuç içleri birbirine değecek şekilde birleştirdi ve başını eğip bir süre öyle kaldı. Sonra istavroz çıkardı ve dönüp tekrar yerine oturdu:

- Ben bu mesleği kendi arzumuyla seçmedim. Hadiseler, tesadüfler -tabi tesadüfler varsa- beni bu işe sürükledi.

Bir süre daha sustu. Sonra âni bir kararla tekrar konuşmaya başladı:

- Rabb kendi katından yüksek bir mevki versin, kalaycı Mıgırdıç Amca bu mesleği seçmemde büyük rol oynadı. Altı yedi yaşlarında iken onu tanıdım. Çok ilginç öyküleri vardı. Ben ondan hikâyeye dinlemek için sık sık yanına giderdim. O buna çok seviniyordu. Çünkü her gittiğimde körük çekerek ona yardımcı olurum. O da kendisine getirilen bakır kapları kalaylardı. Aslen Erzurumluymuştu. Bir Müslüman gibi yaşardı. Hem bizim oruçlarımızı tutardı hem sizin. İftar saatinde balkona masasını kurar ve ezanın okunmasını beklerdi. Ama kilisemizin de iyi bir müdavimi idi.

Buraya gelip yerleştiği yıl önce karısını, sonra da iki çocuğunu kaybetmişti. Bir daha da evlenmemişti. Çok dindardı ve bütün azizlerin hikâyelerini bilirdi. Onların Rabbin dinini yaymak için çektikleri acıları, gördükleri işkenceleri anlatırken hüngür hüngür ağlardı. Olayları kendisi de oradaymış gibi içten ve yürekten anlatırdı.

İlkokul üçüncü sınıfı bitirmiş, dörde geçmişim. Çok sıcak bir yaz günüydü. Hava çok sıcaktı. Aylak aylak dolaşırken sonunda ona gitmeye karar vermişim. Onu bir kitabı okumaya çalışırken buldum. Neden kalay yapmadığını sordum. “Artık kimse kap kalaylatmıyor. Kalay gerektirmeyen kaplar çıkmış, herkes onlardan alıyor. Böyle giderse kendime başka bir iş bulmam gerekecek.” dedi ve sonra elindeki kitabı bana uzattı:

- Gözlerim görmüyor. Şunu oku da dinleyeyim, dedi.

Kitabı elime alıp okumaya başlayınca elimde ateş tutuyormuşum gibi oldum. Çünkü kitap, Müslüman azizlerin hayat hikâyesini anlatıyordu...

Kitabın bana uzatıp okumamı istediği sayfalarında Abbasilerin ilk döneminde yaşamış ve sonra büyük azizler arasına katılmış Hıristiyan bir gencin hayatı anlatılıyordu:

Gencin annesi bir Müslümanmış. Eşkivalık yapan bir grup Hıristiyan genci, bir gün Müslümanlara ait bir kervanı vurmuşlar. Birçok malla birlikte bir de kızlardan birini kaçırmışlar. Eşkiva başı bu kıza aşık olmuş ve onunla evlenmiş. Bu Hıristiyan eşkiva, daha sonra karısının telkinleriyle eşkivalık yapmaktan vazgeçmiş ve tövbe etmiş. Salih bir Hıristiyan olarak yaşamaya başlamış. Haram ve helallere o kadar riayet ediyormuş ki tarlaların arasında gidip gelirken hayvanları, başkasının tarlasından ot yemesin diye onların ağzını bağlamış...

Adamın iki kızı ve bir oğlu dünyaya gelmiş. Büyük kızı daha sonra Müslümanlar tarafından kaçırılmış. O da “ödeşik” diye hiç peşlelerinden gitmemiş.

Oğluna Maruf adını koymuş. Maruf küçük yaşlarından itibaren dindarlık emareleri gösterirmiş. İnsanların sakladıkları şeyleri bilir, akıllarından geçirdiklerini hemen söylermiş...

Maruf yedi yaşında iken bir rüyâ görmüş. Rüyâsında bir pınarın başında bulunuyormuş ama bir türlü eğilip su içemiyormuş. Sonra bir

güvercin gelip pınarın başına konmuş. Eğilip su içmiş. Maruf bunu görünce kendisi de yüzükoyun eğilip ağızıyla pınardan su içmek istemiş. Tam eğilip su içeceği sırada suyun üzerinde bir yansıma görmüş. Yüzü parıldayan yaşlı bir zâtın aksiymiş bu.

- Ey Maruf bana gel. Beni bul, hasretin de vuslatın da benim, demiş bu ses.

Maruf büyük bir heyecanla uyanmış. Rüyâsını annesine anlatınca, annesi bir gün onun büyük bir zât olacağını anlamış...

Aradan yıllar geçmiş. Maruf da gençliğinde babasının yolunu seçmiş; önce eşkıyalık yapmış. Bir gün Müslüman bir tüccara ait bir kervanı vurmuşlar. Kervanda dikkat çekecek kadar temiz yüzlü genç bir delikanlı varmış. Herkesin üzerindeki kıymetli eşyaları aldıktan sonra Maruf kendisiyle yaşıt bu gence yanaşıp:

- Senin de paran var mı, diye sormuş.

Genç tereddütsüz “evet” deyince Maruf şaşırılmış. “Niye inkâr etmedin?” diye sormuş. Genç “Ben Allah’tan korkarım. O bize asla yalan söylemememizi emrediyor. Niye yalan söyleyeyim!” cevabını vermiş.

Maruf:

- Ama şimdi ben senin paranı alacağım ve parasız kalacaksın, bundan korkmuyor musun?

- Neden korkayım? Her şeyin ve herkesin gerçek sahibi Allah’tır, onun dilediği dışında bir şey olmaz ki!

- Ama şimdi ben seni öldüre de bilirim.

- Olabilir. Eğer burada öldürülmem kader defterime yazılmışsa hiçbir şey yapamam. Sen de sadece masum bir insanı öldürmenin ve balını yüklenmiş olursun.

- Yani korkmuyor musun?

- Tabii ki korkarım ama korkmam bir şeyi değiştirmez ki! Hem beni öldürürsen ben şehit olurum ve Rabbin sorgulamadan cennetine alacağı kullar arasına katılırım.

- Senin adın ne?

- Muhammed!

- Yani peygamberinizin adı öyle mi?

- Evet ama onun adını taşımak önemli değil, onun yolunda yürümek daha mühim!

- Sen onun yolunda mı yürüyorsun?

- Ben daha işin başındayım. Rabbim dilemişse ve gücüm de yeterse onun yolunda yürüyeceğim.

- Senin iraden yok mu?

- İmanın irade ile değil samimiyetle ilgisi var. Hem o bir nasiptir. Allah bilene değil dilediğine, inanmayı nasip eder. O herkesi huzuruna kabul etmez ki! O, ancak dilediğine, yani yaradılışı temiz ve iman şerefini yüklenmeye lâıyk olanlara doğru yolu bulmasını ilham eder.

- Doğru yol nedir?

- İslam'dır.

- Ama ben Hıristiyanım.

- Allah dilediği zaman Hıristiyanı da doğru yola getirir. Senin kaderinde varsa bundan kurtulamazsın...

- Allah'ın neyi dilediğini nereden bileceksin ki?

- Allah bir insana hayrı verecekse ona önce merhametli bir yürek nasip eder. O, insanlara acır ve merhamet eder.

- Ama ben bir eşkiyayım.

- Olsun. Nice eşkiya var ki, sonradan tövbe edip Allah'ın iyi kulları arasına katılmışlar...

* * *

Maruf gençten öyle etkilenmiş ki ne diyeceğini bilemiyormuş. Aslında daha o anda kalbinde tuhaf çelişkiler yaşamaya başlamış. Nedenise gördüğü rüyâyı hatırlamış. Sonra hakim durumunda olmağını kaybetmemek için sormuş:

- Nereye gidiyorsun?

- Bağdat'a.

- Ailen yanında değil, orada ne yapacaksın?

- Eğitimimi sürdüreceğim. Orada büyük bir zat var, ona talebe olacağım!

Maruf gencin bu yiğit tavrı karşısında iyice şaşırmış. İçinde derin bir pişmanlık belirmiş ama bunu hissettirmek de istemiyormuş. Öylesine sormuş: